

KINH 1355. TRĂNG SÁNG

Tôi nghe như vậy:

Một thời, Đức Phật ở trong vườn Trúc, khu Ca-lan-đà, thành Vương xá. Bấy giờ, có Tỳ-kheo ở Câu-tát-la, du hành trong nhân gian, nghỉ lại trong một khu rừng. Cách rừng không xa, có ruộng trồng dưa. Đêm đó có kẻ trộm đến trộm dưa, thấy mặt trăng sắp mọc, nói kệ:

*Trăng sáng, người chớ hiện,
Đợi ta hái dưa này.
Ta đem dưa đi rồi,
Mặc người hiện hay không.*

Bấy giờ, Tỳ-kheo kia tự nghĩ: ‘Kẻ trộm dưa còn có thể nói kệ, chẳng lẽ ta không thể nói kệ đáp trả sao?’ Liền nói kệ:

*Ác ma, người chớ hiện,
Chờ ta đoạn phiền não;
Đoạn phiền não kia rồi,
Mặc người hiện hay không.*

Sau khi Tỳ-kheo kia nói kệ xong, đứng im lặng.

M

KINH 1356. PHƯỚC

Tôi nghe như vậy:

Một thời, Đức Phật ở trong vườn Cấp cô độc, rừng cây Kỳ-đà, nước Xá-vệ. Bấy giờ, có Tỳ-kheo ở Câu-tát-la, du hành trong nhân gian, sống trong một khu rừng. Lúc đó có một Sa-di nói kệ:

*Thế nào gọi là thường?
Khất thực tức là thường.
Thế nào là vô thường?
Tăng ăn là vô thường.
Thế nào gọi là thẳng?
Chỉ phước Nhân-đà-la.
Thế nào gọi là cong?
Cong, chỉ thấy móc câu.*

Tỳ-kheo kia tự nghĩ: ‘Sa-di kia còn có thể nói kệ như vậy, nay sao ta không nói kệ mà đáp.’ Liền nói kệ:

*Thế nào gọi là thường?
Thường tức là Niết-bàn.
Thế nào là vô thường?
Chỉ các pháp hữu vi.
Thế nào gọi là thẳng?
Chính là Bát Thánh đạo;
Thế nào gọi là cong?
Cong là lối mòn ác.*

Sau khi Tỳ-kheo kia nói kệ xong, ngồi im lặng.

M